

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sžk/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7017201178
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:7017201178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Jany Martinčekovej, v právnej veci žalobcu: F. U. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. M. X, X. A. Q., proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, so sídlom Murgašova 3, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. októbra 2017, Číslo spisu: KaKE/14896/2017, R.z.: 85696/2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 04. septembra 2019, č.k. 7S/131/2017-33, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietá.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. októbra 2017, Číslo spisu: KaKE/14896/2017, R.z.: 85696/2017, ktorým žalovaný s poukazom na § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“) nepriznal žalobcovi nárok na poskytnutie právnej pomoci v právnej veci označenej ako „ústavná sťažnosť“ (už podaná) voči rozhodnutiam OS-SNV, KS-KE, NS-SR“. Žalovaný tak rozhodol, nakoľko mal za preukázané, že žalobca nespĺňal podmienku materiálnej núdze, čo je jedna z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc. Zároveň žalovaný dospel k záveru, že stav veci a okolnosti prípadu nenasvedčovali naplneniu predpokladov na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z.

2. Krajský súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil okrem iného poukazom na predchádzajúce rozhodnutia krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých bola medzi rovnakými účastníkmi konania vyriešená rovnaká právna otázka posudzovania zákonnej podmienky hmotnej núdze, kedy žalobca rovnako tvrdil, že z jeho nulového príjmu z podnikania bolo povinnosťou žalovaného odpočítať výdavky na poistné a iné, teda v konečnom dôsledku podľa žalobcu jeho príjem z tejto činnosti je záporný. Podľa krajského súdu za takéhoto stavu správny orgán na základe dostatočne zisteného skutkového

stavu prijal správny právny záver, preto nepovažoval za potrebné ani navrhované znalecké dokazovanie a považoval túto námietku za nedôvodnú.

3. Pokiaľ ide o poskytovanie právnej pomoci v zmysle § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., krajský súd uviedol, že tento inštitút je výnimkou z posudzovania stavu materiálnej núdze, a na poskytnutie právnej pomoci na základe tohto ustanovenia nie je právny nárok. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol podrobnú správnu úvahu, ktorá nevybočila zo zákonom stanovených medzí a je správna. Krajský súd ďalej mal za to, že na žalobcu nebolo možné aplikovať ani § 6b ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. z dôvodu absencie materiálnej núdze a tiež nebolo namieste aplikovať ani § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z.z., ktorý sa týka výnimočných situácií. Napokon krajský súd odmietol aj námietku diskriminácie, ktorú žalobca vzniesol v priebehu konania.

4. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP a § 168 SSP tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktorých náhradu by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

II.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

6. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

7. V podanej kasačnej sťažnosti správne súdu vyčítal, že na rozhodovanie vo veci, ktorá je ekonomického a matematického charakteru, nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, pričom tento rozhodol bez znalosti veci. Zároveň poukázal na potrebu odborného posúdenia danej veci, za ktorým účelom bolo podľa žalobcu úlohou správneho súdu konanie prerušiť, keďže napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia ekonomických a matematických zákonov. Rovnako tak vo vzťahu k predchádzajúcim rozhodnutiam krajských súdov, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré správny súd poukázal v napadnutom rozsudku namietal, že tieto boli vydané bez aplikácie znalostí z oblasti matematiky a ekonomiky.

8. Ďalej namietal, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/70/2014 nemá súvis s prejednávanou vecou.

9. Navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

III.

10. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 27. januára 2020.

11. Uviedol, že žalobca v kasačnej sťažnosti namieta tie isté skutočnosti ako v správnej žalobe, preto sa žalovaný nebude duplicitne vyjadrovať k rovnakým námietkam. Dodal, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/70/2014 sa síce týka iného účastníka konania, avšak v tomto rozsudku sa Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobne zaoberal možnosťou zohľadnenia výdavkov žiadateľa a dospel k názoru, že zákon neukladá povinnosť odpočítavať od príjmu aj výdavky žiadateľa. Kvôli požiadavke dodržiavania ustálenej judikatúry preto žalovaný uviedol aj tento rozsudok. K posudzovaniu príjmovej situácie žalobcu už zaujal právny názor aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 30. marca 2016, sp. zn. 10Sžo/3/2016, v ktorom potvrdil rozhodovacia činnosť žalovaného, pričom žalovaný nezistil dôvody, ktoré by odôvodňovali rozhodnúť vo veci inak. V závere vyjadrenia uviedol, že podstatná časť ďalších námietok má šikanózný až hanlivý charakter.

12. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1,2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

14. Podľa § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

15. Podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

16. Z dôvodovej správy k zákonu č. 423/2020 Z.z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva, ktorý v článku XX novelizoval aj zákon č. 757/2004 Z.z. vyplýva, že zákonodarca vo vyššie citovanom odseku 2 upravil prechod výkonu súdnictva z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd, a teda najvyšší správny súd prebral z najvyššieho súdu všetky „živé“ veci v agende správneho súdnictva, ktoré aj dokončí.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 6 ods. 2 písm. a/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

21. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

22. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonosti rozhodnutia žalovaného z 10. októbra 2017, Číslo spisu: KaKE/14896/2017, R.z.: 85696/2017, ktorým žalovaný podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. žalobcovi nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu, že žalobca nespĺňal podmienku materiálnej núdze, čo je jedna z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

23. Najvyšší správny súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od zásadných záverov prijatých krajským súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší správny súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

24. Účelom zákona č. 327/2005 Z.z. je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej

materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, v konaniach o oddĺžení podľa osobitného predpisu, v azylových veciach, v konaní o administratívnom vyhostení, v konaní o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny alebo v konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu podľa osobitného predpisu, oznamovateľom kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti alebo osobe, voči ktorej bola pozastavená účinnosť pracovnoprávneho úkonu podľa osobitného predpisu a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov (§ 1).

25. Z obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že správny orgán na základe priložených listinných dokladov mal za preukázané, že žalobca ako žiadateľ nespĺnil zákonnú podmienku obsiahnutú v ustanovení § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorej fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom. Uvedená podmienka je pritom nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona, s poukazom na to, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle cit. § 6 ods. 1 uvedeného zákona.

26. Žalovaný v predmetnej veci posudzoval otázku materiálnej núdze žalobcu na základe jeho žiadosti o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci a priložených dokladov deklarujúcich jeho sociálny a majetkový stav z hľadiska splnenia všetkých zákonných podmienok, čím postupoval v súlade s citovaným zákonným ustanovením. Vzhľadom k tomu, že z dokladov predložených žalobcom vyplynulo, že započítateľný príjem žalobcu ako žiadateľa v mesiaci podania žiadosti (september 2017) presahuje výšku 1,4-násobku životného minima a tiež 1,6-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu platnú od 01. júla 2017, dospel k správneému záveru, že žalobcu nie je možné považovať za osobu v materiálnej núdzi majúcu právo na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z.

27. Kasačný súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že žalovaný ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci musí skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., a teda musí sa zaoberať aj otázkou sociálneho a materiálneho stavu žiadateľa ako jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, pretože bez splnenia tejto podmienky, nemožno žiadaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, hoci by žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil.

28. V nadväznosti na uvedené kasačný súd skúmal aj záver krajského súdu, týkajúci sa namietaného porušenia § 7 zákona č. 327/2005 Z.z., keď pochybenie žalobca videl v tom, že z jeho celkového príjmu neboli odpočítané položky v zmysle zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov, nakoľko okrem starobného dôchodku vykonáva aj podnikateľskú činnosť. Dospel k záveru, že nie je možné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, ktorý navrhuje najprv sčítať všetky príjmy bez ohľadu na ich pôvod a právny základ, a od tohto súčtu odpočítať výdavky vynaložené na podnikanie. Naopak kasačný súd zdôrazňuje, že sporné ustanovenie § 7, najmä ods. 1-4, treba vykladať tak, že sa majú spočítavať jednotlivé dosiahnuté príjmy podľa ods. 1 a ods. 2, a to všetko v období určenom podľa ods. 4, čiže za mesiac, v ktorom bola podaná žiadosť a tiež za šesť mesiacov predchádzajúcich tomuto mesiacu. Príjmom podľa ods. 1 treba rozumieť príjem, ktorý podlieha dani z príjmov, po odpočítaní relevantných tam uvedených výdavkov. Úmyslom zákonodarcu teda bolo, aby sa takto vypočítal „čistý“ príjem. Pokiaľ výdavky presahujú zdaniteľné príjmy, takýto príjem je nulový, resp. ide o stratu. Zákon č. 327/2005 Z.z. neumožňuje túto stratu započítavať voči ďalším príjmom v zmysle § 7 ods. 2 a 3, ktoré nepodliehajú dani z príjmov, ako je práve starobný dôchodok žalobcu. Pokiaľ teda definované odpočítavané výdavky presahujú príjem z podnikania žalobcu, platí, že príjem (z podnikania) podľa § 7 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. je na účely tohto zákona nulový. Skutočnosť, že žalobca na daňové účely vykázal daňovú stratu, je pre posudzovanie materiálnej núdze v zmysle právnej úpravy irelevantná. Preto žalovaný správne k takto zistenému nulovému príjmu z podnikateľskej činnosti pripočítal ostatné zistené príjmy, čo v tomto prípade boli príjmy zo starobného dôchodku.

29. Preto za stavu, že pre účely posudzovania výšky príjmu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci bola rozhodujúca výška jeho čistého započítateľného príjmu, t. j. 387,30 Eur, kasačnému súdu nezostáva nič iné ako konštatovať, že právny záver krajského súdu bol v súlade so zákonom.

30. Vzhľadom na uvedené kasačný súd nemohol prisvedčiť správnosti uplatnených kasačných dôvodov, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ako aj, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Ohľadom prvého namietaného kasačného dôvodu žalobca predmetné pochybenie krajského súdu videl v absencii jeho právomoci rozhodovať vo veci, kde jej podstata spočíva v posúdení otázok ekonomického a matematického charakteru. Druhý uplatnený kasačný dôvod žalobca ničím bližšie neodôvodnil.

31. Vo vzťahu k námietke žalobcu o absencii právomoci správneho súdu rozhodovať v prejednávanej veci, je predovšetkým potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetom konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/131/2017 je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu - Centra právnej pomoci. Predmetné konanie svojou povahou teda spadá pod správne súdnictvo, pričom v danom prípade je ovládané pravidlami zakotvenými v jednotlivých ustanoveniach Správneho súdneho poriadku, konkrétne ustanoveniach prvej hlavy tretej časti obsahujúcich úpravu „Všeobecnej správnej žaloby“. Podľa týchto ustanovení sa postupuje v prípadoch, v ktorých sa fyzická alebo právnická osoba domáha ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 177 ods. 1 SSP). Predmetom konania v správnom súdnictve je teda preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov. V rámci tohto typu súdneho konania ide o posúdenie, či postup a napadnuté rozhodnutie vydané správnym orgánom možno považovať za súladné s príslušnými právnymi predpismi. Vzhľadom na uvedené, vychádzajúc z ustanovení § 6 ods. 1, 2 písm. a/ SSP nemohol kasačný súd pokladať námietku žalobcu o nedostatku právomoci krajského súdu rozhodovať v danom prípade za opodstatnenú.

32. Rovnako tak nemohol kasačný súd za odôvodnenú považovať ani kasačnú námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení o potrebe odborného posúdenia danej veci, ako aj prerušení konania za týmto účelom, tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia ekonomických a matematických zákonov. Je však zrejmé, že odborné posúdenie, napr. v podobe znaleckého skúmania, nebolo potrebné, pretože žalobca namietal nie nesprávne zistený skutkový stav (informácie vyplývajúce z listín), ale ich právnu kvalifikáciu.

33. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje. Navyše kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

34. Napokon v podanej kasačnej sťažnosti žalobca žiadal o nariadenie pojednávania. S ohľadom na § 455 SSP však kasačný súd rozhodol postupom bez nariadenia pojednávania, nakoľko to nepovažoval za potrebné.

35. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

36. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti treba zdôrazniť, že kľúčovým pojmom v tomto prípade je „hrozba závažnej ujmy“, ktorej preukázanie je súčasťou dôkazného bremena sťažovateľa ako toho, kto podal návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Hrozba závažnej ujmy ako jeden z materiálnych znakov (okrem nej aj súlad s verejným záujmom) je ťažiskom celého tohto „čiastkového konania“ a od jej preukázania závisí, či kasačný súd prizná kasačnej sťažnosti odkladný účinok, alebo návrh zamietne. Hrozba závažnej ujmy musí byť navyše priama a nesmie ísť len o hypotetickú možnosť. Tiež nesmie byť nepatrná, ale musí mať závažný dopad. Musí ísť teda o hrozbu závažnej ujmy na subjektívnych právach žalujúcej fyzickej osoby, právnickej osoby, ďalšieho účastníka konania, osoby zúčastnenej na konaní (§ 442 SSP), alebo v prípade podania návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti žalovaným orgánom verejnej správy o hrozbu závažnej ujmy spojenú s nastolením nezákonného stavu. Závažná ujma predstavuje najširšie vyjadrenie pre sťažovateľa neželaného stavu, ktorý by v dôsledku trvania účinkov rozsudku krajského súdu priamo

hrozil, alebo už nastal. Vznik ujmy musí byť v príčinnej súvislosti s výkonom, či iným právnym následkom plynúcim z rozhodnutia krajského súdu.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší správny súd pri posudzovaní dôvodnosti návrhu žalobcu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti dospel k záveru, že nie je daný zákonný dôvod na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, keďže aplikáciou právneho názoru krajského súdu v danej veci žalobcovi nehrozí ani nemohla vzniknúť závažná ujma. Najvyšší správny súd preto s poukazom na § 447 ods. 2 veta posledná SSP v spojení s § 188 SSP návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietol a vzhľadom na nesplnenie už prvej z podmienok stanovených v citovanom ustanovení § 447 ods. 1 SSP sa nezaoberal tým, či priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti nebude v rozpore s verejným záujmom.

38. Záverom najvyšší správny súd dodáva, že vydaním napadnutého rozhodnutia zo strany žalovaného, ktorým z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok nebol žalobcovi priznaný nárok na právnu pomoc v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z., právo žalobcu domáhať sa ochrany svojich práv pred príslušným súdom ostalo zachované.

39. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich nepriznal z dôvodu, že nedošlo k naplneniu predpokladu plynúceho z § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP.

40. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.